

Cuvântul Domnului

Supliment la „Cultura Creștină“

Schițe și material de predicat.

Nașterea Domnului.

Să vestesc săracilor m'a trimis.
Luca³4, 18.

În sărbătoarea cea mai familiară dintre toate sărbătorile, în bucuria sărbătorii Crăciunului trebuie mai mult ca de altădată să ne aprindem sufletele de iubirea Mântuitorului născut astăzi, pentru că în această zi, în care tresare de fericire tot pământul, mai ușor observăm cât de nemărginită a fost iubirea lui Dumnezeu pentru noi și în special câtă dragoste a avut pentru cei săraci, cum suntem cu toții.

Fiul lui Dumnezeu se naște **1** din iubire pentru neamul omenesc; **2** în sărăcie și lipsuri; **3** chemând lângă ieslea sărăcăcioasă, prin glas îngeresc, pe păstorii necăjiți și săraci.

1. Cine ar putea să spună *nemărginirile iubirii* lui Dumnezeu **a** pentru *lumea întreagă*, voind să se nască om muritor, ca să ne răscumpere și să ne mântuiască? Isus spune lui Nicodim: „Că așa a iubit Dumnezeu lumea, cât și pe Fiul său cel unul născut l-a dat, ca tot celce crede întru el să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3, 16). Înaintea ochilor săi toți oamenii sunt iubitele sale făpturi, pe cari le-a zidit din dragoste, le-a pus stăpâne peste întreg pământul: „toate le-a pus sub picioarele lui“ și pe toți vrea să-i mântuiască și o face **b** deși iubirea lui este *gratuită*, nepunând să aibă niciun folos, nici să fie mai fericit, iubindu-ne, fiind el însuș fericirea în sine însuși că „în dar sunteți mântuiți“ (Efes. 2, 5) și **c.** deși iubirea lui nu avea să fie răsplătită, decât cu răutăți și păcate, așa că pe dreptul poate spune sfântul Pavel, că pe noi cari „eram fii din fire ai mâniei“ (Efes. 2, 3) „pentru cea multă a sa dragoste, cu care ne-a iubit pe noi“ (Efes. 2, 4) Dumnezeu ni-a dat pe Hristos, încât se va

arăta „în veacurile cele viitoare bogăția cea mare a darului său“ (Efes. 2, 7).

2. Și iată că nu se mulțumește numai să ni-l dea nouă, ci ca „să ne strângă sufletele sub teascul iubirii sale“ (s. Alfons) Isus se naște în *sărăcie și lipsuri*, fiind **a.** *împăratul ceriului și al pământului, domnul lumii „căci întru dânsul locuște toată plinirea Dumnezeirii trupește“* (Col. 2, 9)... **b.** suferind să nu fie primit nici barem să se nască într'o casă, ci într'o *umedă și întunecoasă peșteră* plină de miros de cireadă și de gunoaie de vite: „*Intru ale sale a venit și ai săi pe dânsul nu l-au primit*“ (Ioan 1, 11). Cel care era „*Lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce vine în lume*“ (Ioan 1, 9) a venit pe lume în întunerecul nopții adânci dintr'o spărtură de deal, ca să ne dovedească afirmația sa de mai târziu, că „*vulpile își aveau vizuinele lor și paserile ceriurilor cuiburi, dar Fiul omului nici loc unde să-și plece capul*“, „ca un vierme, nu ca un om“.

3. Inșă deși înaintea lui toți sunt deopotrivă: „*Nu este nici Iudeu nici Elin, nu este rob nici slobod, nu este parte bărbătească nici femească*“ (Gal. 3, 28) totuș are o specială iubire pentru cei *slabi și necăjiți, pentru cei mici*. De aceea **a.** tainele minunate ale credinței întâi lor li-le spune: „*ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pe ele pruncilor*“ (Mat. 11, 25)... de aceea **b.** nu pe învățații mândri, nici pe mai mari fariseilor, nici pe Irod, nu-i aduce la Viflaim, ci prin arătări îngerești, invită niște *simpli păstori* să se bucure de nașterea lui: „*nu vă temeți, că iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot norodul, că s'a născut vouă astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David*“. (Luca 2, 10. 11); **c.** când *mai târziu* sunt călăuziți și *magii* de stea către Viflaim și ei cei mai mici dintre cei mari, bieți filosofi ori crai din țări sărace, Isus nu mai era în peșteră ci în casă: „*Și întrând în casă au văzut pruncul cu Maria, mama lui*“. (Mat. 2, 11).

Cum trebuie să iubim... și cum să ascultăm... de poruncile unui astfel de Dumnezeu, care aducând pace oamenilor de bunăvoie ni-se naște Mântuitor iubitor, venit să vorbească lumii și să o salveze, să se apropie înșă mai întâi de cei mici: „*Să vestesc săracilor m'a trimis*“ (Luca IV. 18)... (d.)

De Sfântul Ștefan.

Și Ștefan fiind plin de credință și de putere, făcea minuni și semne mari întru norod. Fapt. 6, 8.

Aceasta este lauda adusă de Spiritul Sfânt lui Ștefan că era **1.** plin de credință și **2.** plin de putere dumnezească; de aceea a fost găsit vrednic **3.** să fie întâiul martir al creștinătății.

1. Ca întâiul între diaconi Ștefan dădea pilde luminoase de o *credință* care se arată vie în toate faptele lui. **a.** Însărcinat cu grija lucrurilor bisericii ce se împărțiau văduvelor, orfanilor și săracilor, a fost totdeauna disprețuitor de orice avere. Știa că „*Rădăcina tuturor relelor este pofta de arginți*“, era un exemplu de *desinteres* și de *integritate*, îndreptând astfel (cum zice s. I. Gurădeaur) pilda cea rea dată de trădătorul Iuda. **b.** *Milos* față de lipsurile altora, se uita numai pe sine, împărțind tot ce avea ori primea el. De aceea pânăcând înainte de el erau murmurări și nemulțumiri între săraci; dela alegerea lui nimeni nu se mai plânge, toți îl laudă și-l iubesc... **c.** Cetind și explicând cărțile sfinte părea că un *înger al lui Dumnezeu* vorbește, astfel îi cuprinde credința toate adâncimile sufletului.

2. Din acest izvor de credință izvora *puterea minunată* cu care mișca sufletele altora și le aducea la Hristos. **a.** Nimeni nu putea să-i răspundă: „*Și nu putea să stea împotriva înțelepciunii și duhului cu care grăia*“. Vorbia împotriva evreilor și le amintea păcatele, însă **b.** vorbea cu blândețe și amenința cu dragoste în graiu, numindu-i frații și părinții săi: „*Bărbați, frați și părinți, ascultați-mă pe mine*“. Cum **c.** ne purtăm noi, cum vorbim noi cu aproapele nostru?

3. Astfel înzestrat de daruri a fost ales să fie *întâiul martir* al lui Hristos. Iar în patima sa îi strălucesc mai aprinse virtuțile, mai cu seamă răbdarea și dragostea... **a.** Când scoțându-l afară din cetate au început să-l bată cu pietri, când îi spintecau trupul și-i sfărmau oasele, Ștefan *răbdând* nu scoate un strigăt, nu o văetare ci cu bucurie suferia pentru Domnul: „*Și ucideau cu pietri pe Ștefan, care se ruga și zicea; Doamne Isuse primește spiritul meu*“ (7,59). *Ce răbdare dumnezească!* **b.** Ștefan se ruga pentru sine, în picioare stând, însă plin de *iubire*: „și îngenunchind, striga

cu glas mare: „Doamne nu le șocoti lor păcatul acesta. Și aceasta zicând a adormit“ (7, 60). Ultima lui rugăciune topită în lacrimi și în sânge, făcută în genunchi era pentru ucigașii săi. *Ce iubire?*

De două mii de ani se preamărește credința, puterea dumnezească și moartea de martir a sfântului Ștefan. Urmându-i pilduirea putem spera și noi mântuirea sufletelor noastre... (c.).

Botezul Domnului.

»Venitai și te-ai arătat, lumina cea neapropiată«. (Condacul sărbătorii).

Inchipuți-vă că vă aflați la țarmurii râului Iordanului, unde se adună păcătoșii, vameșii și alții mulți, cari mărturisindu și păcatele, se strâng în jurul sf. Ioan Botezătorul. El vestește penința și ca un semn vădit al acesteia, botează cu botezul peninței. Spre locul acesta se îndreaptă și Isus, pornind din casa părintească.

Din actul acesta al lui Isus se desprinde: **1.** umilința lui profundă; **2.** se arată și nevoia înfrânării trufiei noastre; învățându-ne că prin umilință ajungem la mărire.

1. Isus se amestecă între păcătoși, ascultă cu ei predicile înaintemergătorului, împreună cu ei se apropie de el, primește botezul, începându-și printr'un act de neîntrecută umilire slujba publică a misiunii sale divine. Sf. Ioan, luminat de Spiritul Sfânt, cunoaște în smeritul penitent pe Isus Hristos, pe Fiul lui Dumnezeu, care s'a făcut om. Indată i-se prezintă mii de gânduri în minte, mii de afecte în inimă, dar peste uimirea lui mare, stăpânește mai vârtos simțământul demnității lui Isus și acela al propriei sale puținătăți. Oarecumva îngrozit se ferește zicând: eu trebuie să fiu botezat de tine și iată tu vii la mine! Isus însă îl oprește spunându-i, lasă deocamdată, pentru că ni-se cade să împlinim toată dreptatea. Și intrând în apele Iordanului, își pleacă capul său dumnezeesc înaintea lui Ioan și acesta, ascultând de porunca primită, cuprins de sentimente neînțelese, cu mână tremurătoare spală preasfântul trup al lui Isus cu apele peninței. — Să cădem înaintea lui Isus și să recunoaștem și să adorăm în penitentul acela smerit pe *Ziditorul și Stăpânul nostru... Domnul*

meu și *Dumnezeul* meu! Căci dacă ne cade bine să-l adorăm pe Isus pe piscurile Taborului în luminile mărirei sale, cu mult mai minunat lucru este să ne închinăm lui în smerenia sa. **a.** Privește cu sfială pe Isus, care însuși dreptatea fiind apare totuși învâlit cu haina rușinoasă a păcatului. Privirea lui e modestă, iară fața lui dumnezească cuprinsă de sfială. Și inima lui? Oh! inima aceea palpitează de iubire față de Dumnezeu și față de oameni, de iubire față de unul fiecare dintre noi, căci toți-toți eram atunci de față înaintea științei sale fără de margini!

b. El se coboară la atâta umilire, să facă destul, să expieze trufia noastră. Voeste să apară păcătos, pe când tu te nizești să te areți cum nu ești, să-ți ascunzi greșelile înaintea altora poate chiar și'n sfânta taină a mărturisirii! El voeste să înceapă prin actul acesta solemn de umilință publică o *formă nouă de viață*, exercițiul *apostolatului* său, voind să ne învețe că și una și alta trebuie să pornească din umilință. Voiești tu aieva să-ți schimbi viața? să părăsești păcatul? să te lași de obiceiurile păcătoase? Incepe a te umili. Câți nu au dobândit grația întoarcerii după un act bărbătesc de profundă umilință!

2. Isus a mers la Iordan să primească botezul penitenței și nu a căutat decât umilirea, cu care a voit să-și înceapă activitatea apostolică. Părintele său ceresc chiar din acest act de umilire al lui Isus prinde un nou motiv spre a-l mări și a vesti în chip sărbătoresc și autentic misiunea lui divină. De fapt, îndată după botez, Isus ieșind din apele Iordanului, cerurile se deschid și o lumină vie, cerească învaluaie pe umilul penitent și Spiritul Sfânt în chip de porumb alb arătându-se, s'aude glasul Părintelui ceresc: „*Acesta este Fiul meu cel iubit întru carele bine am voit!*“ Vedeți ce minune! El se roagă ca un biet păcătos și de-asupra lui se deschid cerurile! El se coboară în apele penitenței și peste El se așează Spiritul Sfânt, cu toate darurile sale! El se amestecă între păcătoși și Eternul Părinte îl declară de fiul său adevărat!

Umilirea e începutul și baza adevăratei primeniri a vieții. Dacă doriți aceasta schimbare de viață în mod statornic și cu fruct, umiliți-vă cum a făcut și Isus. Aduceți-vă aminte că aieva sunteți păcătoși, aveți pururea în suflet durerea sinceră de păcatele vestre. Rugați-vă cu încredere și mila Domnului se va așeza peste voi, făcându-vă părtași ai darurilor

sale. Cerul se va deschide înaintea voastră, cerul închis pentru păcatele voastre și la lumina harului dumnezeesc veți vedea cât e de bun Dumnezeu, cât urește el păcatul, cât de fără valoare sunt bunurile vieții acesteia trecătoare. (TELUS).

Duminecă după Arătarea Domnului.

»N'ați luat iarăș spiritul robiei spre temere ci ați luat Spiritul punerii de fi, întru care strigăm: Avvâ rărinte, Rom. 8, 15.

Auzind Isus, că Ioan este prins a plecat din Nazaretul său spre miazănoapte în „Galilea limbilor“ să împlinească profeția lui Isaia (2, 1) care amintind venirea lui pe „pământul lui Zavulon, pe pământul lui Neftalim“ . . . adaogă: „poporul ce ședia întru întuneric, a văzut lumină mare și celor ce ședeau în laturea și umbra morții, lumină le-a răsărit lor“ (Mat. 4, 12—18). Cu Ioan dispăre întunericul, umbra și frica neamurilor și a Vechiului Testament, „spiritul robiei spre temere“ și într'u „lumină mare“ luăm Spiritul iubirii „spiritul punerii de fii“.

1. Robul a. slugind numai de groază e lipsit de dragoste însă **b.** frica fiească, frica Domnului, pătrunsă de umilință, de respect și de speranță din robie ne înalță prin dragostea ce o provoacă la **2.** „*spiritul punerii de fii*“. Un astfel de simțământ **a.** ne îngăduie să-l numim pe Dumnezeu tată, **b.** ne face să iubim pe toți oamenii, **c.** ni-l predică Isus lămurit și în minunate parabole.

1. Dacă împlinim poruncile **a.** numai de frică de pedepsele ce vin peste păcătoși, fiind gata să vătămăm pe Dumnezeu, la caz când am putea-o face fără teamă, ori chiar din motivul acesta, de fapt nu-l cinștim pe Dumnezeu, ci-l coborâm sub interesele noastre. Așa și dracii și osândiții la iad îi slujesc „cred și se cutremură“, . . . **b.** Însă servind cu frică (nu de frică) ca nu cumva să supărăm pe Dumnezeu cu păcat, deși înfricați slujim totuș plăcut lui Dumnezeu. Un astfel de cutremur este mântuitor, mari laude îi aduce scriptura. „Inceputul înțelepciunii, frica Domnului“ (Ps. 9, 10). Psalmistul cere dela Dumnezeu să-i inspire o astfel de frică și să-i cuprindă nu numai sufletul ci și trupul, „cărnurie sale“. Și îndeamnă pe alții zicând: „Veniți fiilor ascultați-mă

pe mine, *frica Domnului vă voi învăța pe voi*“ (Ps. 32, 10) — S. Pavel cu frică slujind Domnului „ca nu cumva altora predicând, el să fie netrebnic“ îi rugă pe toți: „*Deci iubiiții mei . . . cu frică și cu cutremur mântuirea voastră o lucrați.*“ (Filip, 2, 12). Inșă decât slujirea cu frică mai prețioasă este slujirea cu iubire și din iubire, prin

2. „*Spiritul punerii de fii*“ care este spiritul Legii Noue, învățând: **a.** că Dumnezeu ne *este tată* și noi suntem fiii lui. Domnul Hristos cel d'întăiu a adus pe pământ învățătura aceasta. Niciun filozof, niciun cărturar nu s'a gândit, că ar fi cu putință să se apropie omul atât de mult de Dumnezeire, încât să între oarecum în familia cerească. Isus însă ne învață să-i spunem lui Dumnezeu: „*Tătăl nostru care ești în ceruri*“ și fiind astfel fii ai lui Dumnezeu, devenim frați ai lui Hristos, **b.** și totodată ne simțim frați cu toți oamenii, având acelaș tată în cer, aceeaș mamă, biserica, pe pământ... Cum vom urî pe frații noștri, pentru cari încă a murit Fiul lui Dumnezeu, care atât de mult ținea la aceasta „poruncă nouă“ a sa, de a ne iubi unul pe altul, „*cum eu v'am iubit pe voi*“ (Ioan 13, 14), încât o aminti chiar la cina cea de taină. . . **c.** În parabole ne atrage de atâteaori atenția, că temelia mântuirii este dragostea învățăturii și bunătatea unui tată, care primește cu bucurie pe fiul rătăcit care se îngrijește și de flori și de ierburi și de crinii câmpului, și de paserile cerului, încât două vânzându-se pe un ban, totuș una nu moare, dacă nu îngăduie Dumnezeu cu cât mai vărtos are el grijă de noi, fi i săi.

Să servim prin urmare **C.** lui Dumnezeu nu de frică, nu robi socotindu-ne, ci cu temere și cutremur lucrând mântuirea noastră. să-i servim din iubire, fii ai lui Dumnezeu judecându-ne a fi. (s.).

Intoarcerea lui Zacheu.

— Plan simplu —

»Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia. (Luca 19, 9).

Introducere: Mila și bunătatea nesfârșită a lui Isus în căutarea păcătoșilor: „*Că a venit Fiul Omului să caute și să mântuească pe cei pierduți*“ (Luca 9, 10). Intoarcerea lui Zacheu este un strălucit exemplu. (Istorisește-o pe scurt!).

1. Inceputul întoarcerii lui Zacheu este a dorința lui de a vedea pe Hristos. — Așa în sufletul păcătos darul lui Dumnezeu trezește dorul întoarcerii. **b** Hărnicia și grija lui Zacheu de a-și împlini această dorință deșteptată într'însul de darul lui Dumnezeu. Se urcă pe smochin fără să ia seama la batjocurile altora, la demnitatea proprie deși era mai marele strângătorilor de dări împărătești. — Orice ar zice lumea, ori cum te-ar ispiti mândria proprie aleargă la Domnul, când te cheamă.

2. Purtarea admirabilă a lui Isus cu Zacheu: **a** Il cheamă prietenește pe nume, deși nu se văzuseră încă. (Zacheu înseamnă pe românește curat. Isus i-ar fi zis măgulindu-l: „Tu cel curat“) **b** Îi spune cu câtă grabă dorește să-l ajute sufletește: „*grăbește de te coboară, că astăzi în casa ta mi se cade să fiu*“ (19, 5). Nu mâne ori altă dată ci astăzi, acum! — Dumnezeu vrea ca îndată să ne împlinim bunele propusuri, **c**. Se invită pe sine însuși la Zacheu acasă, până când acesta abia cutezase să-l privească cu dor, de departe, **d** Cât de mângăitor este acel „*se cade să fiu*“, cașicum Isus ar fi avut nevoie de bietul Zacheu și nu numai să-i vadă trecător casa, ci „*să fie*“, să rămână la el. — Așa dacă cerci pe Dumnezeu, ți se promite venirea și rămânerea lui la tine: „*De mă iubește cineva pe mine, cuvântul meu va păzi, și Tatăl meu îl va iubi pe el și la el vom veni și lăcaș la dânsul vom face*“. (Ioan 14, 23) **e** Isus nu bagă în seamă că „*Văzând toți cârtiau zicând: că la un om păcătos a intrat să găzduască*“ (19, 7). — Spusese Isus cu altă ocazie: „*N'au trebuință cei sănătoși de doctor, ci cei bolnavi*“ (Mat. 9, 12).

3. Intoarcerea desăvârșită a lui Zacheu. **a**. Nu numai regretă trecutul ci vrea să-l și repare: „*lată jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și de am năpăstuit pe cineva cu ceva întorc împătrit*“. (19, 8). **b** Și aceasta nu mai târziu, nu mâne, ci acum: nu zice „o voiu da săracilor“ „voiu întoarce împătrit“, ci „o dau“ acum și „întorc“ acum; **c** făcând mai mult decât era obligat. Nu restituie numai pagubele și înșelăciunile și furturile eventuale ci dă de patru ori mai mult și jumătate din averea. **d**. O astfel de întoarcere merită totala iertare. De aceea Isus: „*Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia*“. (19, 9).

Incheiere: Urmând pilda lui Zacheu vom avea și mângăerile răspunsului lui Isus. (d).